

lancen — er, at indkomstfremgangen i 1975 sker ved nedsættelse af skatterne i stedet for højere lønninger. Det har yderligere den fordel, at det letter presset på omkostningsniveauet og dermed øger dansk produktionens konkurrenceevne over for udlandet.

En nedsættelse af de direkte skatter med 10 milliarder kr. og offentlige besparelser på 7 milliarder kr. vil give en stigning i befolkningens disponible indkomster med 2½-3 pct.

Det må understreges, at forudsætningen er en overenskomstfornyelse, der ikke udløser generelle lønforhøjelser, og medfører en midlertidig suspendering af dyrtidsreguleringen. Det understreges, at denne suspendering ikke anfægter dyrtidsreguleringens princip.

Hvis denne forudsætning svigter, eller hvis overenskomsterne udhules af lønglidning, har regering og folketing ingen anden mulighed end at forhøje momsen for at op-suge den ekstra købekraft, hvis landet ikke skal ende i en håbløs valuta- og betalings-balancesituation.

Det konservative folkepartis forslag betyder, at man i stedet for lønforhøjelser, der fører til prisstigning, øget arbejdsløshed og momsforhøjelse, sikrer købekraften ved hjælp af en reel nedsættelse af indkomsts-katten. Det vil have positive virkninger for beskæftigelsen og skære toppen af priserne.

Et femte mindretal (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) anser det for yderst nødvendigt, at der gennemføres en reel og betydelig nedsættelse af skatten på almindelige indkomster. Både i 1971 og 1973 gik socialistisk folkeparti til valg på dette krav. I oktober 1973 blev der indgået et skatteforlig med den daværende regering, hvorved væsentlige SF-synspunkter blev tilgodeset. Da regeringen blev styrtet kort efter, blev de aftalte lempelser imidlertid ikke ført ud i livet.

Tværtimod er den samlede skatte- og afgiftsbyrde øget betydeligt, efter at Hartling-regeringen kom til. Den skattereform, regeringen har foreslået, tilsigter heller ikke nogen reel nedsættelse af skattebyrden for de små og mellemstore indtægter, men derimod en omlægning af byrderne, dels til merværdi-

afgift, dels til kommunerne og de enkelte borgere, hvorved især de svagest stillede grupper vil blive pålagt nye byrder.

Efter socialistisk folkepartis vurdering medfører regeringens skatte- og budgetpolitik en stramning af finanspolitikken. Hvis man virkelig vil arbejdsløsheden til livs, er det nødvendigt at slække på finanspolitikken og at afstå fra et kasseoverskud, der er baseret på en voksende skatte- og afgiftsbyrde.

Socialistisk folkeparti er af den opfattelse, at det er muligt at gennemføre en reel let-telse af den skatte- og afgiftsbyrde, der hviler på almindelige indkomster, med en halv snes milliarder kroner i 1975 og yderligere 3-4 milliarder i 1976.

Mindretallets synspunkter sammenfattes således:

1. I den nuværende situation, der præges af inflation og prisstigninger, vil en momsforhøjelse uddybe de sociale uligheder og virke som benzin på inflationsbålet. I byggesektoren vil den virke direkte arbejdsløshedsfremmende. Derfor afviser socialistisk folkeparti momsforhøjelsen. Tværtimod burde man udvide det princip, hvorefter mejerivarer friholdes for moms, til også at gælde andre fødevarer-grupper. Socialistisk folkeparti har tidligere påvist, at dette kan lade sig gøre uden ulemper for administrationen eller de forretningsdrivende.
2. Socialistisk folkeparti er tilhænger af en kraftig forenkling af indkomsts-katten som overgang til mere moderne beskatningsformer. Vi har bestandigt anset en forhøjelse af det skattefrie bundbeløb og en forlængelse af proportionalstrækket for at være uundværlige led i forenklingen. Derfor kan vi i princippet tiltræde de dele af regeringens forslag, der går i denne retning.
3. Socialistisk folkeparti anser det imidlertid for fuldt så vigtigt, at der gennemføres en tilbunds-gående fradragsreform. Den må omfatte en fjernelse af alle ikke-omkostningsbestemte fradrag fra selv-angivelsen. Lønmodtagerfradraget skal erstattes med skattefrie arbejdsgiverrefusioner. De øvrige fradrag, der fjernes, skal erstattes af forskellige former for